

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Milana Procházky a soudců JUDr. Ing. Venduly Sochorové a Mgr. Karla Černína, Ph.D. ve věci

žalobce: **A. H.**
st. příslušnost Ukrajina
zastoupen advokátkou Mgr. Pavlínou Zámečnickovou
sídlem Příkop 8, Brno

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 15. 1. 2019, č. j. MV-35944-4/SO-2018

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

- 1. Žalobci bylo uděleno vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem podnikání jako osoba samostatně výdělečně činná s platností od 25. 5. 2016 do 15. 12. 2016. Dne 14. 11. 2016

podal žalobce žádost o dlouhodobý pobyt za účelem podnikání, rovněž jako osoba samostatně výdělečně činná.

2. Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“), na základě provedeného výsledku konstatovalo, že činnost vykonávaná žalobcem pro obchodní korporaci EURODECK s. r. o. (dále jen „EURODECK“) spočívající v kování oken, není podnikáním, nýbrž závislou činností. Rozhodnutím ze dne ze dne 3. 11. 2017, č. j. OAM-32414-19/DP-2016, tak správní orgán I. stupně zamítl žádost žalobce o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání podle § 46 odst. 1 ve spojení s § 56 odst. 1 písm. h) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů. Zjistil totiž skutečnosti nasvědčující tomu, že žalobce hodlá povolení k dlouhodobému pobytu zneužít k jinému účelu, než je uveden v žádosti (výrok I.). Dále zamítl žalobcovu žádost podle § 46 odst. 1 ve spojení s § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců v návaznosti na § 56 odst. 1 písm. j) tohoto zákona, neboť byla zjištěna jiná závažná překážka pobytu žalobce na území (výrok II.). Touto překážkou bylo neplnění předchozího účelu povoleného pobytu žalobcem.
3. Blanketní odvolání žalobce žalovaná napadeným rozhodnutím zamítla a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdila.

II. Obsah žaloby

4. Žalobce v podané žalobě namítl, že práci, kterou vykonával, nelze označit za nelegální ani závislou. Na konci roku 2016 se rozhodl věnovat montáži oken pro ruskojazyčné zákazníky. Dne 10. 1. 2017 mu bylo vystaveno živnostenské oprávnění. Za účelem této podnikatelské činnosti se obrátil na společnost EURODECK, která je výrobcem oken a dveří, s nabídkou subdodavatelské spolupráce.
5. V době konání výsledku u správního orgánu I. stupně žalobce absolvoval u EURODECK proškolení v oboru montáže oken. Seznámil se s výrobky společnosti a procesem montáže výrobků tak, aby mohl montáže oken bezproblémově realizovat a aby mohl svým jménem dále nabízet svým zákazníkům opravy a revize namontovaných oken. V průběhu výše uvedeného období byl žalobce na Ukrajině za účelem získání zakázek montáží oken. Následně se se společností EURODECK domluvil na subdodavatelské spolupráci. Žalobce nevykonával závislou práci. Nemohla být zjištěna jiná závažná překážka pobytu žalobce na území České republiky. Správní orgány dospěly na základě nedostatečně zjištěného stavu věci k nesprávným závěrům. Jejich rozhodnutí nemají oporu v provedených důkazech.
6. Žalobce dále namítl rovněž nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, kterou spatřuje ve skutečnosti, že správní orgány se náležitě nezabývaly výkladem pojmu „jiná závažná překážka“.
7. Správní orgány postupovaly v rozporu se zákonem, pokud neposoudily zásah rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Výkonem podnikatelské činnosti v České republice získává žalobce finanční prostředky nutné pro zajištění obživy nejen své, ale především své rodiny, vůči které plní vyživovací povinnost. Jeho manželka a nezletilé dítě jsou zcela odkázáni na žalobcův příjem z podnikatelské činnosti.
8. Navrhl proto, aby soud napadené rozhodnutí, jakož i rozhodnutí správního orgánu I. stupně, zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalované

9. Žalovaná ve vyjádření k žalobě uvedla, že přiměřenost zásahu rozhodnutí do soukromého a rodinného života se při postupu podle § 46 odst. 1 a § 56 odst. 1 zákona o pobytu cizinců neposuzuje.
10. Úvahy o povaze vykonávané práce žalovaná dostatečně odůvodnila a rozvedla. Žalobce navíc v odvolání neuplatnil žádné námitky.
11. Navrhla proto, aby soud žalobu zamítl.

IV. Posouzení věci soudem

12. Soud přezkoumal rozhodnutí žalované v mezích uplatněných žalobních bodů. Ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (*ex offio*), a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí žalované.
13. O žalobě rozhodl soud bez nařízení jednání v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“).
14. Dospěl k závěru, že **žaloba není důvodná**.
15. Soud se nejprve zabýval procesními námitkami [bod IV. A) rozsudku]. Poté se zabýval námitkou nesprávného posouzení podmínek pro zamítnutí žádosti žalobce o pobytové oprávnění [bod IV. B) rozsudku] a námitkou neposouzení zásahu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce [bod IV. C) rozsudku].

IV. A) Procesní námitky

16. Žalobce v podané žalobě namítal nepřezkoumatelnost a nedostatečné zjištění skutkového stavu.
17. Nejprve se soud zabýval otázkou, zda je napadené rozhodnutí žalované způsobilé soudního přezkumu. Případná nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí (ať už pro jeho nesrozumitelnost či pro nedostatek důvodů) je totiž vadou natolik závažnou, že je k ní soud byl povinen přihlížet z úřední povinnosti (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 6. 2004, č. j. 5 A 157/2002-35).
18. Žalobce spatřuje nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí ve skutečnosti, že správní orgány nevěnovaly dostatečný prostor výkladu pojmu „jiná závažná překážka“.
19. Správní orgán I. stupně v rozhodnutí uvedl, že zákon o pobytu cizinců nedefinuje pojem „jiná závažná překážka“ uvedený v § 56 odst. 1 písm. j). Je však nesporné, že tímto pojmem je myšlena skutečnost, která je odlišná od ostatních konkrétně vymezených důvodů pro neudělení povolení k dlouhodobému pobytu uvedených v zákoně o pobytu cizinců. Správní orgán I. stupně se dále věnoval pojmu „veřejný zájem“, za který je možné považovat zájem na dodržování zákonů České republiky. Jako jeden z příkladů jednání porušujícího či obcházejícího zákon o pobytu cizinců uvedl správní orgán I. stupně neplnění účelu povoleného dlouhodobého pobytu. Pokud cizinec neplní účel pobytu, obchází zákon o pobytu cizinců a jeho jednání lze podřadit pod pojem „jiná závažná překážka“, který je důvodem pro neprodloužení či zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. Správní orgán I. stupně odkázal na judikaturu správních soudů, která uvedený výklad potvrzuje (např. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 26. 6. 6.

2013, č. j. 9 A 66/2010-50, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 9. 2014, č. j. 7 Azs 144/2014-35).

20. Žalovaná postup správního orgánu I. stupně aprobovala. Doplnila, že pojem „jiná závažná překážka“ je neurčitým právním pojmem, který za účelem správné aplikace předpokládá ze strany správního orgánu správní uvážení. Odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2012, č. j. 9 As 80/2011-69, podle kterého neplnění účelu předchozího pobytu představuje závažnou překážku pro prodloužení pobytu cizince na území České republiky.
21. Na základě výše uvedeného je soud přesvědčen, že správní orgány věnovaly výkladu pojmu „jiná závažná překážka“ náležitou pozornost a dostaly povinnosti přezkoumatelným způsobem odůvodnit svá rozhodnutí. Z rozhodnutí správních orgánů je jasné patrné, že úvahy o neplnění účelu pobytu vyvodily správní orgány zejména z účastnické výpovědi žalobce ze dne 24. 5. 2017. Jejich odůvodnění je řádné a srozumitelné.
22. Námitka nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí proto není důvodná.
23. Dále žalobce v obecné rovině uváděl, že skutkový stav byl správními orgány zjištěn nedostatečně.
24. Takto obecně formulovanou námitku přezkoumal soud pouze v obecné rovině (viz rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78). Ze správního spisu ověřil, že správní orgán vycházel při rozhodování ze žalobcovy žádosti a přiložených listinných podkladů a dále zejména z účastnického výsledku žalobce. Takto zjištěný skutkový stav považuje soud za dostatečný, ostatně žalobce ani v rámci odvolacího řízení žádné návrhy na doplnění dokazování nevznnesl.
25. Ani námitku nedostatečně zjištěného skutkového stavu proto soud nepovažuje za důvodnou.

IV. B) Námitka nesprávného posouzení podmínek pro zamítnutí žádosti o pobytové oprávnění

26. Žalobce dále tvrdil, že správní orgány nesprávně posoudily, zda řádně plní účel povoleného pobytu.
27. Podle § 46 odst. 1 zákona o pobytu cizinců platí: *„Pro povolení k dlouhodobému pobytu platí obdobně § 31 odst. 1 písm. a) až e), § 33, 34, 37, 38, § 55 odst. 1 a 2, § 56, § 58 odst. 3 a § 62 odst. 1 vztahující se na dlouhodobé vízum. Ministerstvo povolení k dlouhodobému pobytu dále nevydává, pokud cizinec neplní na území účel, pro který mu bylo uděleno vízum k pobytu nad 90 dnů a pro který mu má být vydáno povolení k dlouhodobému pobytu, nebo pokud cizinec neplnil v době platnosti víza k pobytu nad 90 dnů na území účel, pro který mu bylo vízum uděleno; to neplatí, pokud cizinec prokáže, že se jednalo o neplnění účelu ze závažných důvodů po přechodnou dobu.“*
28. Ministerstvo vnitra neudělí dlouhodobé vízum ve smyslu § 56 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců (a tedy nevydává povolení k dlouhodobému pobytu), jestliže jsou zjištěny skutečnosti nasvědčující tomu, že cizinec po skončení pobytu stanoveného dlouhodobým vízem neopustí území nebo že dlouhodobé vízum hodlá zneužít k jinému účelu, než je uveden v žádosti o udělení dlouhodobého víza.
29. Povolování dlouhodobého pobytu cizinců slouží k umožnění pobytu za účelem dlouhodobého zaměstnání, podnikání, studia, resp. za jakýmkoli jiným účelem odůvodňujícím pobyt cizince na území České republiky po dobu delší než 90 dnů.

Důvody pro zrušení, resp. neprodloužení tohoto povolení korespondují podle citovaných ustanovení mimo jiné i s neplněním účelu pobytu. Zákon o pobytu cizinců vychází z předpokladu, že cizinec, který získal povolení k pobytu na území České republiky k určitému účelu, je povinen náležitě využívat povolení k jím deklarovanému účelu. Právě pro tento účel mu totiž bylo povolení k pobytu uděleno. Pokud cizinec nenaplní na území České republiky deklarovaný účel pobytu, je na místě mu toto povolení k pobytu na území České republiky neprodloužit. V případě, že povolení k pobytu bylo uděleno za účelem podnikání, je třeba plněním účelu, pro který bylo povolení uděleno, rozumět faktické, a nikoliv formální vykonávání podnikatelské činnosti (srov. zejména rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 12. 2011, č. j. 7 As 82/2011-81).

30. V posuzované věci bylo účelem, pro který bylo uděleno žalobci vízum k pobytu na území České republiky nad 90 dnů, podnikání, konkrétně jako osoba samostatně výdělečně činná (viz žádost žalobce o povolení k dlouhodobému pobytu ze dne 14. 11. 2016). K žádosti o povolení pobytu žalobce předložil výpis z živnostenského rejstříku a faktury vydané pro společnost EURODECK. Na výzvu správního orgánu I. stupně uvedl, že se společností EURODECK má dohodu, podle které bude společností pravidelně poskytovat své služby.
31. Z výsledku žalobce konaného dne 24. 5. 2017 (viz protokol č. j. OAM-32414-14/DP-2016) vyplynulo, že pomáhá v dílně společnosti EURODECK s montáží oken. Pracuje v Brně, zakázky si neshání, dělá to, co mu řekne společnost EURODECK. Pravidelně dostává od společnosti výplatu 20 000 Kč měsíčně. Pomůcky k práci i ochranné pomůcky zajišťuje EURODECK. Pracuje 5 dní v týdnu, 8 hodin denně se dvěma pauzami. Pokud by musel odejít k lékaři, nahlásil by to jednateli společnosti panu S. Evidenci docházky si píše na lístek, který odevzdává při odchodu z práce. Práci mu přiděluje ředitel společnosti pan Z. Zakázky obstarává společnost EURODECK, ta rovněž obstarává materiál. Odvedenou práci kontroluje pan Z. Povolení k práci od úřadu práce nemá. Sám faktury nevystavuje a účetnictví si nevede. Kolik platí na pojistném na sociální zabezpečení, si nepamatuje. S přihláškou mu pomáhal pan S. Věci ohledně účetnictví zařizuje společnost EURODECK.
32. Na základě důkazů shromážděných ve správním řízení dospěl správní orgán I. stupně k závěru, že žalobcem vykonávaná výdělečná činnost není podnikáním, neboť u ní absentují základní znaky (samostatnost výkonu a odpovědnost). Tímto jednáním se žalobce podle správního orgánu I. stupně dopustil neplnění účelu zákona o pobytu cizinců, proto byla jeho žádost zamítnuta.
33. Žalovaná závěry správního orgánu I. stupně potvrdila. Odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2012, č. j. 9 As 80/2011-69, a uzavřela, že neplnění účelu předchozího pobytu spočívající v nevykonávání podnikatelské činnosti lze považovat za závažnou překážku pro prodloužení pobytu cizince ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců.
34. Zásadním v projednávaném případě bylo posouzení, zda činnost, kterou vykonával žalobce pro společnost EURODECK, je podnikatelskou činností (OSVČ) nebo prací závislou.
35. Podle § 420 odst. 1 zák. č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku platí, že „[p]odnikatelem je ten, kdo samostatně, na vlastní účet a odpovědnost vykonává výdělečnou činnost

živnostenským či jiným obdobným způsobem se záměrem činit tak soustavně za účelem dosažení zisku.“

36. Dle § 2 zákona č. 455/1991 Sb., o živnostenském podnikání (živnostenský zákon), je živností soustavná činnost provozovaná samostatně, vlastním jménem, na vlastní odpovědnost, za účelem dosažení zisku a za podmínek stanovených tímto zákonem.
37. Podle § 2 odst. 1 zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce, je závislou prací práce, která „*je vykonávána ve vztahu nadřízenosti zaměstnavatele a podřízenosti zaměstnance, jménem zaměstnavatele, podle pokynů zaměstnavatele a zaměstnanec ji pro zaměstnavatele vykonává osobně.*“
38. Podle citovaného § 2 odst. 1 zákoníku práce je základním definičním znakem závislé práce, který ji odlišuje od občanskoprávních a obchodněprávních vztahů, skutečnost, že tato práce je vykonávána ve vztahu nadřízenosti a podřízenosti mezi smluvními stranami. Zaměstnavatel je oprávněn dávat zaměstnanci pokyny a zaměstnanec je povinen tyto pokyny respektovat; pracovněprávní vztah tak zakládá dominantní postavení zaměstnavatele vůči zaměstnanci.
39. Druhým odlišujícím znakem od občanskoprávních a obchodněprávních vztahů je skutečnost, že pracovněprávní vztahy vytvářejí zvláštní osobní vztah mezi zaměstnancem a zaměstnavatelem se zvláštními právy a povinnostmi na obou stranách. Zaměstnanec je povinen vykonávat práci osobně a nemůže se nechat při výkonu práce zastupovat; plnit povinnosti ze smlouvy nemůže za zaměstnance třetí subjekt. Pracovní vztah rovněž zakládá závazek loajality zaměstnance vůči zaměstnavateli. Zaměstnavatel má naproti tomu zejména povinnost chránit zdraví zaměstnance a jeho bezpečnost při práci (viz rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 24. 4. 2018, č. j. 21 Cdo 992/2017-265).
40. Závislá práce je vždy vykonávána jménem zaměstnavatele za mzdu, plat nebo odměnu za práci v pracovní době nebo jinak dohodnuté nebo stanovené době na pracovišti zaměstnavatele, popř. na jiném dohodnutém místě, na náklady zaměstnavatele a na jeho odpovědnost (k tomu srov. rozsudky Nejvyššího soudu ze dne 19. 2. 2016, sp. zn. 21 Cdo 4619/2014, nebo ze dne 19. 1. 2017, sp. zn. 21 Cdo 3613/2015).
41. Mezi pomocné znaky závislé práce patří také skutečnost, že zaměstnanec podléhá kontrole zaměstnavatele, k výkonu práce používá prostředky poskytnuté zaměstnavatelem, neodpovídá za výsledek práce a je trvale vázán k jednomu zaměstnavateli. Podle judikatury Nejvyššího správního soudu je společným rysem všech znaků závislé práce osobní či hospodářská závislost zaměstnance na zaměstnavateli, neboť tyto znaky slouží k odlišení závislé práce od jiných ekonomických aktivit (zejména samostatného podnikání), ale také od aktivit jiného charakteru (zejména mezilidské výpomoci). Pro přijetí závěru o závislé práci musí správní orgány podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 2. 2014, č. j. 6 Ads 46/2013-35, prokázat naplnění všech těchto znaků: zaměstnanec osobně a soustavně vykonává práci jménem zaměstnavatele a podle jeho pokynů, přičemž se vůči zaměstnavateli nachází v podřízeném vztahu.
42. Soud se ztotožňuje se závěrem správních orgánů, že z výsledku žalobce vyplynulo, že jeho vztah se společností EURODECK není vztahem subdodavatské spolupráce (obchodněprávní), ale vztahem naplňujícím znaky závislé práce, resp. zaměstnání. Žalobce pravidelně dostává od společnosti výplatu 20 000 Kč měsíčně. Pomůcky k práci i ochranné pomůcky zajišťuje společnost EURODECK. Pracuje 5 dní v týdnu, 8 hodin denně se

dvěma pauzami. Zaznamenává evidenci docházky, kterou odevzdává při odchodu z práce. Práci mu přiděluje ředitel společnosti. Zakázky obstarává společnost EURODECK, ta rovněž obstarává materiál. Rovněž kontroluje žalobcem odvedenou práci. Žalobce potvrdil, že si sám zakázky neshání, dělá to, co mu řekne společnost EURODECK. Sám faktury nevystavuje a účetnictví si nevede. Kolik platí na pojistném na sociální zabezpečení, si nepamatuje. S přihláškou mu pomáhal pan S. Věci ohledně účetnictví zařizuje společnost EURODECK.

43. Z uvedeného vyplývá, že činnost žalobce nelze hodnotit jako činnost samostatně výdělečně činnou tak, jak je vymezena v občanském zákoníku (§ 420 odst. 1) a živnostenském zákoně (§ 2). Je zřejmé, že žalobcova činnost pro EURODECK není činností samostatnou, vykonávanou na vlastní účet a vlastní odpovědnost. Z výpovědi je zřejmé, že závislou činnost, za kterou je třeba pomocnou práci v dílně považovat, vykonával žalobce ve vztahu nadřízenosti zaměstnavatele a podřízenosti zaměstnance, jménem zaměstnavatele, podle pokynů zaměstnavatele a vykonával ji pro zaměstnavatele osobně. Jak správně uvedly správní orgány, skutečnosti zjištěné z žalobcovy výpovědi neodpovídají tomu, že by žalobce vykonával podnikatelskou činnost.
44. Žalobce tedy pro společnost EURODECK vykonával práci, kterou lze označit za závislou. Práci mu přiděloval ředitel společnosti, zakázky žalobce sám nesháněl a k práci užíval pomůcky poskytnutých společností EURODECK. Jeho práce spočívala v montování oken, tj. vyřizování zakázek, které mu přidělovala sama společnost EURODECK. Odměna byla žalobci vyplácena pravidelně, ve stejné výši, nikoliv podle realizovaných zakázek. Soud proto ve shodě se správními orgány uzavírá, že činnost žalobce nelze klasifikovat jako živnostenské podnikání ve smyslu § 2 živnostenského zákona.
45. Závěry žalované mají oporu v provedeném dokazování. Důkazy shromážděné ve správním řízení žalovaná řádně vyhodnotila a vyvodila z nich odpovídající závěry, s nimiž se soud ztotožňuje.
46. Námitka nesprávného posouzení podmínek pro zamítnutí žalobcovy žádosti tak není důvodná.

IV. C) Námitka neposouzení zásahu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce

47. Žalobce závěrem namítá, že správní orgány neposoudily možný zásah rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života.
48. Z § 174a zákona o pobytu cizinců vyplývá, že správní orgány mají v některých případech vymezených tímto zákonem povinnost přezkoumávat dopady svých rozhodnutí do soukromého života cizince. Podle § 174a odst. 4 zákona o pobytu cizinců ve znění od 15. 8. 2017 platí, že „[p]řiměřenost dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán posuzuje pouze v případech, kdy to tento zákon výslovně stanoví.“
49. Z relevantní judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že povinnost posoudit přiměřenost rozhodnutí vzhledem k jeho dopadům do soukromého a rodinného života cizince nelze vztahovat na všechna rozhodnutí učiněná podle zákona o pobytu cizinců (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2017, čj. 9 Azs 288/2016-30, nebo ze dne 18. 11. 2015, čj. 6 Azs 226/2015-27, bod 11). V posledně uvedeném rozsudku Nejvyšší správní soud konstatoval, že „[u]stanovení § 174a zákona o pobytu cizinců obsahuje pouze demonstrativní výčet kritérií, ke kterým správní orgány přihlédnou v

případě, že jim zákon ukládá povinnost posuzovat přiměřenost dopadů rozhodnutí. Tak je tomu např. v případě rozhodování dle § 19 odst. 1, § 37 odst. 2, § 46a odst. 2 zákona o pobytu cizinců a některých dalších rozhodnutí. Jak správně uvedl krajský soud, k aplikaci ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců tak může dojít teprve tehdy, pokud některé ustanovení zákona správnímu orgánu v konkrétním případě povinnost zkoumat přiměřenost dopadů rozhodnutí ukládá.“ Z citovaného rozsudku plyne, že posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí přichází v úvahu jen tam, kde to zákon stanoví (srov. dále např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2017, č. j. 9 Azs 288/2016-30, bod 23, a ze dne 18. 11. 2015, č. j. 6 Azs 226/2015-27, bod 11, ze dne 23. 3. 2017, č. j. 10 Azs 249/2016-47), což ostatně nyní vyplývá přímo z textu zákona. V projednávaném případě zákon o pobytu cizinců povinnost posoudit dopady rozhodnutí o nepovolení dlouhodobého pobytu podle § 46 odst. 1 ve spojení s § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců nevyžadoval (viz rozhodnutí Krajského soudu v Brně ze dne 23. 5. 2019, č. j. 30 A 135/2017-52) a správní orgány proto nebyly povinny se touto otázkou zabývat.

50. Soud pro úplnost uvádí, že judikatura Nejvyššího správního soudu (ve vztahu ke znění zákona o pobytu cizinců do 14. 8. 2017) připustila potřebnost úvahy o přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého nebo rodinného života cizince i v případě, že konkrétní ustanovení zákona o pobytu cizinců takovou povinnost správnímu orgánu neukládalo (viz rozsudky ze dne 10. 5. 2018, č. j. 6 Azs 201/2016 – 46, ze dne 12. 12. 2019, č. j. 10 Azs 310/2019-32, či ze dne 22. 1. 2020, č. j. 10 Azs 256/2019-39). Tento závěr však byl aplikovatelný pouze v situaci, kdy cizinec již v průběhu správního řízení na základě konkrétních skutkových okolností namítal porušení čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod. V nyní projednávané věci žalobce v průběhu správního řízení (a ostatně ani v řízení před soudem) neuvedl žádné konkrétní skutečnosti, které měly správní orgány vést k úvahám o možné přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Za této situace správní orgány nebyly povinny samy otázku přiměřenosti dopadů rozhodnutí hodnotit.
51. Námitka proto není důvodná

V. Závěr a náklady řízení

52. Soud tak na základě všech výše uvedených skutečností neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl. Důkazy přiložené k žalobě a k návrhům na přiznání odkladného účinku soud neprováděl, neboť byly vyčerpány rozhodnutími soudu o návrzích žalobce na přiznání odkladného účinku žalobě (viz usnesení ze dne 6. 3. 2019 a ze dne 25. 4. 2019).
53. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníkovi řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační

stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 11. února 2021

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu